

ת"פ 48718/03/21 - מדינת ישראל נגד נחמן קדוש

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 48718-03-21 מדינת ישראל נ' קדוש
תיק חיצוני: 245794/2019

בפני **כבוד השופט דוד שאול גבאי ריכטר**
המאשימה **מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד שירלי אוהיון**
נגד
הנאשם **נחמן קדוש**
ע"י ב"כ עו"ד יצחק במ

החלטה

1. לפני בקשה להורות על ביטול כתב האישום. הסניגור לא פירט מכוח איזה סעיף טען את טענותיו, אך ניתן להבין כי טענתו היא מכוח סעיף 149(3) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (**החסד"פ**) (פגם או פסול בכתב האישום) או לחילופין, מכוח סעיף 149(10) (הגנה מן הצדק).
2. מכתב האישום עולה, כי המדינה מייחסת לנאשם עבירה של תקיפה סתם, לפי סעיף 379 לחוק העונשין, התשל"ז-1977, בכך שביום 6.6.2019 בשעת ערב, היכה הנאשם, מחסידי הרב ברלנד (כמשתמע מכתב האישום), את המתלונן שתלש מודעה של אותו רב.
3. הטענה בתמצית היא, כי נפתחה חקירה בחודש יוני 2019 וכעבור מספר ימים נסגרה בהתאם להחלטת קצין מוסמך. נטען, כי התיק נפתח מחדש כעבור מספר חודשים ובסופו של יום הוגש כתב אישום, מבלי שהיה טעם מבורר וסביר לפתחו מחדש.
4. המדינה טוענת מנגד, כי ביום האירוע הנטען התקשר המתלונן למשטרה ומסר תיאור של אדם, שבהמשך נמצא במקום ע"י שוטר ואותר כנאשם. מטיפול המשטרה במקום עלה, כי מדובר בטענות הדדיות ולכן שני הצדדים הופנו להגשת תלונה ואיש מהם לא עוכב. נטען כי מאחר והנאשם לא עוכב, דו"ח הפעולה לא שויך לתיק החקירה שטרם נפתח, וכאשר המתלונן הגיש תלונתו, לא יכול היה למסור פרטים שיסייעו בזיהוי הנאשם. או-אז, בהיעדר זהות ידועה של החשוד, הורה קצין מוסמך לסגור את התיק בעילה של "עבריון לא נודע", ולצד זאת ציין כי ככל שתתגלה זהות החשוד, ניתן יהיה לחקור אותו. בהקשר זה הפנתה ב"כ המאשימה ליומן תרשומת בתיק, שאינו חומר חקירה אלא מהווה תרשומת פנימית שלא לעיון הסניגור, אשר תומך את עמדתה מבחינת התוכן והמועדים. המשטרה המשיכה בחקירה במישור המודיעיני וביום 11.7.2019 הצביע גורם מודיעיני על זהות הנאשם, ומכאן גם המידע החסוי ותעודת החיסיון שנטען כי קיימת בתיק. עם היוודע זהות הנאשם כחשוד, נפתח התיק מחדש ובסופו של יום הוחלט להגיש נגדו כתב אישום.

עמוד 1

5. הסניגור טען בתשובתו לתגובת המאשימה, כי אין לקבל את עמדתה, שכן דו"ח הפעולה מיום האירוע היה בידי המשטרה, ועל כן סגירת התיק בעילה של "עבריון לא נודע" אינה רלבנטית, ומדובר במחדל של המשטרה, ואין מקום שהנאשם ייפגע ממנו.

דין והכרעה

6. כבר נקבע לא אחת ולא שתיים, והדבר הוא בגדר הלכה פסוקה, כי טענות בדבר שיקול הדעת שעמד מאחורי הגשת כתב אישום, תיטענה בפתח המשפט במסגרת ההליך הפלילי עצמו, גם אם מדובר בתקיפת שיקול הדעת המינהלי של רשויות התביעה [ראו: בג"ץ 6136/06 **פרי ואח' נ' היועמ"ש ואח'** (מיום 10.9.2006) בפסקה 18 לפסק דינה של כב' השופטת (כתוארה אז) נאור; בג"ץ 5064/19 **לוי נ' מ"י** (מיום 29.7.2019) בפסקה 3 לפסק דינו של כב' השופט קרא].

7. בבואו של בית המשפט לשיקול פגם, ככל שנפל, בהתנהלות התביעה, ישקול זאת בראי דוקטרינת הבטלות היחסית שמשמעה בתמצית - ככל שהפגם חריף ויורד לשורשו של עניין, תיטה ההחלטה לטובת ביטול כתב האישום, וככל שיימצא פגם קל ערך ולא מהותי, הנטיה תהיה שלא לבטל את כתב האישום.

8. ולגופם של דברים, דין הבקשה להידחות מהטעמים הבאים:

א. תיאור מהלך הדברים ע"י הסניגור אינו נכון עובדתית. זאת נוכח יומן התרשומת שהוצג לי, התומך בטענת ב"כ המאשימה, ולפיה בשל מחדל כלשהו, דו"ח הפעולה הרלבנטי לא תויק בתיק או לא שויך לתיק החקירה, ועל-כן קצין החקירות סבר כארבעה ימים לאחר פתיחת התיק כי אין די ראיות להצביע על זהות החשוד, ועל-כן סגר את התיק, תוך שצוין מפורשות כי לא אותר דו"ח פעולה רלבנטי. מכאן, שאין מדובר ב"חריצות יתר" של חוקרת או בהחלטה נעדרת היגיון וסבירות, והסניגור עצמו לא חלק שמדובר בהחלטה שבסמכות המשטרה (פרו' עמ' 3, ש' 18).

ב. המשטרה פעלה כאן באופן סביר, מידתי ובשקידה ראויה - אם בתחילה סבר הקצין כי לא קיים די חומר ראיות להצביע על זהות החשוד, הרי שסגירת התיק הייתה מוצדקת בעילה האמורה. לאחר מכן, משנמצאה האבדה (דו"ח הפעולה), נפתח התיק מחדש לאחר שנתקבלה אינדיקציה נוספת לזהות הנאשם כחשוד באירוע.

ג. גם אם אכן אירעה תקלה ב"אובדן זמני" של דו"ח הפעולה, הרי שאין בכך פגם היורד לשורשו של עניין, ובמערכת ביורוקרטית סבוכה ומורכבת כמו המשטרה, תקלות מסוג זה עלולות לקרות, גם אם הדבר אינו רצוי. לפיכך, אין מדובר באירוע בעל משמעות מיוחדת לכאן או לכאן.

נוכח כל האמור, הטענה נדחית, וכתב האישום יותר על כנו.

החומר החסוי יוחזר על-ידי לתביעה.

יש לשלוח לצדדים.

ניתנה היום, כ"ג סיוון תשפ"ב, 22 יוני 2022, בהעדר הצדדים.